

FROZEN EDGE

The_Pretender@post.cz

SMS only: 728 / 288 825

„Tak co tady zase máme.“

„Další vražda komisaři Moore. Na chlup stejná, jako ty ostatní...“

„To znamená, že tento týden už třetí Denisy?“

„Tedy... Vlastně čtvrtá. Pokud se vrah držel scénáře jako v posledních týdnech, nějaká mrtvola nám musela uniknout.“

„Kdo to je tentokrát? Podle toho baráku hádám, že náš vrah znovu zavítal mezi prominenty.“

„Státní návladní Lester.“

„Můj bože... Toho chlapa jsem nikdy neměl v oblibě, ale že by se mezi mrtvými objevil tak rychle... V to jsem nedoufal ani já. Pamatuješ? Onehdy ještě na kriminalistice, když nás oba potopil v teorii daktyloskopie?“

„Opravdu nezapomenutelná vzpomínka.“

„Jaký byl způsob vraždy?“

„Stejný jako obvykle. Někdo mu vrazil nůž přímo do krku. Ten stařík se utopil ve vlastní krvi dříve, než stačil vykrvácet...“

„Co nám ten bastard chce říct? Kam nás to už třetí týden tahá za nos?“

„Bůh ví...“

„A odhaduji, že žádní svědkové nejsou.“

„Jako obvykle.“

„Eh... Miluji tyhle ty noční výlety. Máš v té termosce ještě kafe?“

„Bohužel... Prázdna až na dno... Hele. Už ho odváží. Podíváme se ještě na něj jestli chceš.“

Komisař Moor a detektiv Denis přistoupili k pohřebnímu vozu. „Dovolte. Ještě se podíváme...“ Moor rozepnul plastový pytel. „Ještě je teplý... Krucinál! Klidně jsme ho mohli ještě zachránit. To nemůžeme nechat odposlouchávat hovory?“

„Jistě že můžeme. Tohle je ale New York. Denně policie přijme na 10.000 telefonátů a nikdy nevíme kdy, kam a hlavně odkud ten vrah zavolá. A i kdyby... Na

drátě se nikdy nezdrží déle než třicet sekund. Jenom řekne jméno oběti a potom honem zavěsí.“

„Bože jak já toho parchanta nesnáším. Když si uvědomím, že jsme ho mohli zastavit už tehdy před třemi týdny v letadle, když zabil komisaře Newtona...“

„Proboha Moore... Nemůžeš se z toho obviňovat...“

„Já vím, ale v poslední době se okolo mne děje až moc náhod.“

„Hele. Pokud vím, na jeho smrti jsi zrovna ty vydělal nejvíce, tak bych se ani moc neožíval.“

„A mám snad podle tebe být rád, že jsem se dostal na jeho místo? Ne, díky. Raději bych ho přijal za výkony ve službě, než kvůli tomu, že na mne prostě přišla řada. A ten vrah? Je jako přízrak.“

„To jo. Vražedná zbraň nebyla nikdy nalezena. Vyslechli jsme všechny cestující a posádku, a nic. Prostě se vypařil i s tím nožem. Ničeho podezřelého si nevšimli ani na letišti při odbavování.“

„Celé je to jako začarovaný kruh. Pořád v tom tápeme, a přesto máme logické vysvětlení na dosah ruky. Cítím to. Za jaký konec ale tuhle záležitost pojmout?“

„Chceš se podívat dovnitř?“

„Co?“

„Jestli se chceš podívat dovnitř.“

„Nebližni Denisy. Všichni už odjeli a dům je zajištěn.“

„No a? Je snad přestřížení žluté izolepy horší přečin, než když jsme se tehdy ve škole vloupaly do depozitáře?“

„Vlastně ne.“

„Krom toho jsi komisař Moore. A to už něco znamená ne?“

„Aha... A ty dveře chceš vyrazit, a nebo vyčaruješ klíče?“

„K čemu klíče? Hele. Tohle mne naučili ještě v děčáku. Dej mi kreditku.“

„Co? K čemu ti bude kreditka?“

„Kreditka? Ta je správně plastická a tenká, prostě tak akorát, aby s ní šel otevřít tenhle typ zámků. Hele... Stačí ji tam zastrčit a cuknout a voala... Dveře jsou otevřeny. Račte dále pane komisaři. Podřízení až po Vás.“

„Hele... Nech si toho. Několikrát jsem ti říkal, že mne tohle vůbec netěší. – Na techniku jsi byl ale stejně vždycky lepší.“

„Že by jsi si toho všiml zrovna ty Moore? Klobouk dolů.“

„Opravdu. Už jsi zapomenul, jak jsi mi vždy pomáhal při laborkách?“

„Tak už dost. Ještě se rozbrečím.“

„Promiň... Už to nikdy neřeknu. Kde ho našli?“

„Tady u krbu. Asi zrovna přikládal.“

„Denisy? Jak potom určí dobu smrti? Sahal jsem na něj v tom pytli, ale byl teplý. Kdo zjistí, kdy přesně zemřel, když jsme ho našli u zapáleného krbu.“

„A co srážlivost krve?“

„Jenomže ta nejde přesně určit. Jestli byla tahle vražda jako všechny ostatní, bude krev v okolí rány naředěna nějakou vodou nebo čím.“

„Tak to jsme celkem nahraný Moore. Kam ho vezou?“

„Na soudní. Kam jinam.“

„Zavolám tam. Zatím se porozhlédni, jestli tady něco nenajdeš. Zkus psací stůl nebo něco. Vsadím se, že toho hajzla co mu to udělal znal.“

„Proč myslíš?“

„Protože předběžné ohledání neprokázalo, že by se chtěl Lester bránit.“

„Co když o tom vrahovi nevěděl?“

„Taky možnost. To prokáže až expertíza. Počkej. Volám. Myslíš, že bude telefonní společnosti vadit, když si zavolám z bydlíště zesnulého a tedy neplátce účtu?“

„Nevím, zkus to.“ Moor se přehraboval v papírech na stole, zatímco Denis volal z chodby na policii. „Tak co na to říkali?“

„Jo, byli nadšení... Za chvíli tu budou. Jen mne tak napadá...“

„Co?“

„Když teď nemáme dost času... Že by jsme měli dořešit nějaké ty nesrovnalosti.“

„Co? Neblbni. O čem to mluvíš?“

„Mluvím o tom, že už mám dost, jak mne každý sráží dolů. To místo komisaře jsem měl dostat já, ne ty.“

„Já... Teď jsem tě asi nepochopil.“

„Myslím, že ano... Ne-ne... Ať tě to ani nenapadne. Ta pistole zůstane tam, kde je. Myslím, že mám vůči tobě určitou výhodu.“

„Ty jsi ten vrah?!“

„Velice správná dedukce. Víš. Dost mne žere, že se do mne každý utírá jako do rohožky. Lester, Norrisová, Smith,... , Newton, a mimo jiných i ty.“

„Newton? Proč ten...“

„Protože mne chtěl propustit kvůli nadbytečnému stavu zaměstnanců. To místo komisaře jsem měl dostat já! Měl jsem ve své práci lepší výsledky, ale jmenovali tebe!“

„Ty prostě nejsi schopen akceptovat to, že by ti taky někdy mělo něco vyjít Denisy. Nech toho. Dej tu zbraň dolů a já se ti pokusím pomoci.“

„Pomoci? Ty už mi ale nepomůžeš v ničem. Dovol abych vás seznámil.“ Denis otevřel termosku, která doposud stála na konferenčním stolku vedle vázy s květinami. „Toto je vražedná zbraň – naše čtvrtá oběť alias Moor.“

„To je...“ Moor svoji myšlenku nedokončil. Břitva se mu zaryla do krku a on cítil krom sálavého horka i chlad, který vycházel ze zbraně. Náhle mu začalo všechno zapadat do sebe. Proč tu byli všichni ti mrtví... A mimo jiné i proč rentgen na letišti nenašel žádnou zbraň. Dokonce i to, proč byla krev v ráně mrtvého mírně ředěná. Odpovědí na všechny hádanky bez odpovědi byl led. Chladivá čepel, která nyní dřímala v ruce Denise, když ji ukládal zpět do termosky...

„Sbohem Moore. Sladké sny. Promiň, ale už musím jít. Chápej. Přece mne nemůžou najít nad tvou mrtvolou...“

V dálce začaly houkat sirény, když Denis opouštěl Moorovo chropějící tělo. Detektiv se schoval za keř, kde vyčkával, než policisté objeví Moorovo mrtvolu. Potom udělal několik kliků, aby vypadal jako udýchaný, když spěchal na místo činu. „Hej Vy. Jak se jmenujete?“

„Freud.“

„Detektiv Denis.“

„Já vím detektive. Sloužíme na stejném oddělení.“

„Aha... Dostavil jsem se, jak jen to bylo možné. Je to pravda?“

„Ano. Bohužel je. Vrah našel svoji čtvrtou oběť.“

„A kdo to je?“

„Oni Vám to neřekli?“

„Ne.“

„Ach můj bože... Jsem opravdu nerad, že Vám to musím říci zrovna já. Ten čtvrtý mrtvý je komisař Moore. Je mi to opravdu líto. Víím, jak dlouho jste se znali...“

„Ach můj bože to ne!!! Chtěl tu zůstat ještě chvíli a podívat se na místo činu a... To prostě není možné. Kdybych tu tak s ním zůstal...“

„Já víím. Na stanici tomu sami nemohli uvěřit, když vrah telefonoval a řekl adresu, odkud zrovna policisté přijeli. Tím více je překvapilo, kdo má být zavražděn.“

„Mohu Moora vidět?“

„Asi ano. Ještě ho neodvezli. Promiňte, ale musím podat správu na velitelství. Teď mne tak napadá...Promiňte moji otevřenost, ale když komisař Moor zemřel, na jeho místo se dostanete asi Vy, že?“

„Vidíte. To mne nenapadlo...“

„Hmm. Už budu muset jít. Ještě se uvidíme.“

„O tom nepochybujte Freude.“

„Nashle zítra.“

„Dobrou noc.“